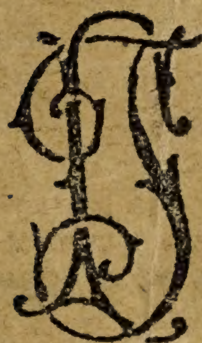
„ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА“

Вип. 5. Р. 1922.

ВОЄННА ЛЮБОВ

ЖАРТ НА ОДНУ ДІЮ.

Друге поправлене видання.

ЛЬВІВ, 1921.
ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

ГЛУМ.

ВОЄННА ЛЮБОВ

ЖАРТ НА ОДНУ ДІЮ.

ДРУГИЙ НАКЛАД.

ЛЬВІВ, 1921.
ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

ДІЄВІ ОСОБИ:

Пані Корніцька, молода вдова, літ 32.
Льоля, її дочка, літ 15.
Параска, прислуга.
Старшина.
Іван, чура.

Діється 1919 в Галичині.

ЯВА I.

Кімната умебльована скромно, але гарно. На стінах: Міцкевич, Костюшко. Корніцька сидить в фотелі. Льоля бігає нервово по кімнаті. Від часу до часу чути гарматні вистріли, гук скорострілів, крісів і крики.

Льоля: Ох, Матко Боска, ратуй нас. Ісусе! Що ми зробимо? Мамо, казала я, просила: втікаймо на захід, бо Українці прийдуть! Ні! Вам забажалось сидіти тут, а тепер от що... Ох, Єзу, Матко Ченстоховска!

Корніцька: Алеж нічо не буде! Чого бігаєш, начеб тобі хто хвіст запалив? Чого ти так боїшся Українців, за що їх так ненавидиш? Таж твій батько був Українець, в тобі пливе...

Льоля: Не правда, у мені пливе чиста блакитна шляхоцька кров. Тиж щляхтянка.

Корніцка: Так, але твій батько був сином шевця.

Льоля: Алеж я твоя доня, я подібна до тебе, мамо!

Корніцька: Ну, ну, ти моя, най буде, як хочеш; ти не є дочка Українця; я сама не знаю, чия ти дочка... лиш успокійся!

Льоля: Якже мені успокоїтись? Цеж ідуть Гайдамаки, дич, варвари! Я читала в ґазеті, що Українці вирізують дівчатам груди. (*Стріл.)* Ах, мамо! Я умру! Параню!

ЯВА II.

Параска: Що? Га?

Льоля: Правда, Параню, що Українці вирізують груди?

Параска: А якже? Вирізують! Але я Українка. Ха, ха, ха! Слава Богу, я не боюся. Але вашим то виріжуть всьо, груди і всьо!

Льоля: Ах, Боже! Ой писали ґазети, а ґазьти хиба не брешуть.

Корніцька: Е! Якби то всьо правда, що ґазети пишуть! От вчера ґазети писали, що Українці вже розбиті, що розбіглись, що 100.000 взято в полон. А Українців ніколи не було 100.000 і сьогодні вони бють наших, аж куриться.

Льоля: (*до вікна*) Мамо! Наші вже втікають! Ах, який сором, без шапок, кидають зброю до води, а вчера похвалялись, що накриють шапками ворога.

Параска: Ну, накрили ворога шапками, а самі втікають без шапок! Лекше язиком, як шаблею!

Льоля: Гайдамачко! Не тішся, а то я тебе замельдую в жандармерію!

Параска: Хо, хо, хо! Ідіть! Тепер я не боюся.., ідуть наші!

(*Стріл.*)

Льоля: (*затикає вуха, паде на софу*).

Параска: Слава Богу! Боже! йдуть, ідуть наші наші! (*вибігає*).

(*Чути спів: „Ще не вмерла...“*)

Льоля: Мамо! Гайдамаки на вулицях!

Корніцька: Глянь до вікна! Які вони гарні... хлопці, як золото.

Льоля: Що? Українці гарні? Ах, справді... а я думала, що вони всі окрівавлені, несуть на списах голови дітей. А як чудно співають! Ох, але я так боюся! Ой, ой як би я могла, яб усіх поубивала! Чому я не хлопець? Ой, я умру, бігме умру — з ненависти і з жаху.

Корніцька: Стали спочивати. Українець офіцир. іде до нас.

Льоля: Ах, мамо я боюся. Він мені щось злого зробить.

ЯВА III.

Старшина: Добрий день! А, тут і панночка! Я... чи не мігби я просити заняти... хочу кватиру...

Льоля: Квартири тут немає.

Старшина: Ну, ну, я бачу, ви схвильовані. Якось то буде — я мушу заняти вашу кімнату.

Корніцька: Просимо, з приємністю!

Льоля: А ви... ви мені нічо злого не зробите?

Старшина: Ні! Хиба щось доброго.

Льоля: І не будете вирізувати грудей? Тут казали...

Старшина: Ха, ма, ха! Нащо нам груди здались? Армати ними забивати будемо, чи що?

Корніцька: Не дивуйтесь, пане, вона така налякана... це ще дитя...

Старшина: Ага, дитя! Знаємо ми таких дітей — смотриків! Цеж наш хліб насущний... Але позвольте, що я представлюсь: Олекса Босий, ветеран Усусусів! (*подає руку*).

Корніцька: Ви Усусус? Я чула дещо про них... але не знаю... Скажіть: хто то є Усусуси?

Старшина: Усусуси, то є дуже файні хлопці; добре пють, моцно бють, а ще міцнійше дівчат люблять.

Корніцька: Господи! Тут таке горе... ви тільки що з бою, завтра може знова бій... а вам жарти в голові. Дивний ви народ!

Старшина: А щож? Я повинен спустити ніс, охкати, плакати? Наш стрілецький девіз: „В бою бий, після бою пий і жий! Смерти ми не лякаємося; нераз її у вічі заглядали. Знаєте що: Ми під Бучачем танцювали з попівнами дві верстви від боєвої лінії, десять мінут перед наступом. До другої години танцювали, бавились, а о третій годині нас половина була ранених, убитих. Я тоді був ранений і мені перевязувала руку та сама попівна, з якою я перед годиною танцював.

Корніцька: Ах, як мені подобаються такі люде: буйні, відважні, веселі! Йой, я їх над життя люблю.

Льоля: А я також лише таких люблю. Правда, мамо, що такі хлопці найкращі?

Корніцька: Льолю, як тобі не сором!?

ЯВА IV.

Іван: (*приносить валізу*) Пане четар, мельдую послушно, що я прийшов! Пан сотник кличуть вас до „бефелю“. Там чекають на дорозі!

Старшина: Ах! Іди, скажи йому, хай його чорти візьмуть з бефелями! Мені не до бефелів.

Іван: Слухаю... іду!

Старшина: Ні, ні, Іване, чекай! Зараз іду сам. Вибачте добродійко, але я мушу іти до сотника. Приказ, то приказ. Або войсько, або банда. До побачення!

(*Виходять оба*).

Корніцька: А бачиш Льолю! Не такий чорт страшний, як його малюють.

Льоля: Ні, він зовсім не страшний! Подумайте! Гайдамака, а які у него чудні уста, очі... Мамо! ті уста!

Корніцька: Алеж доню!

Льоля: Ні, ні... Я нічо...

Корніцька: Знаєш, він дійсно симпатичний. Але ти повинна тямити, що ти диття і не смієш втручуватись до розмови, вириватись з нескромними словами.

Льоля: Ні, я не буду, я... я забула, що я диття!

Корніцька: А ти бачила, який у него европейський шик! Рухи у него як... як у тигра. А головно уста.. уста..

Льоля: Алеж, мамо! Як вам не сором?

Корніцька: Що, сором? Ну, дійсно не слід мені перед дочкою так щирою бути. Але що я винна, що тут в глухій провінції я не маю нікого, з ким можна би поділитись вражіннями і я змушена лише з тобою. Ах, але я не в силі мовчати! Чаша налита в щерть, мусить розлитися...

Льоля: Чому ви розумієте лише себе...

ЯВА V.

Старшина: Гурра! Який я вдоволений! Ах, пані, подумайте! Я залишаюся у вас на кватирі дві неділі! Резерва! Сказав мені сотник. А може ви невдоволені?

Корніцька: Алеж прошу, дуже раді.

Льоля: Лише дві неділі? Довше не можна?

Старшина: Може... не знаю...

Корніцька: Але ми забули почастувати свойого гостя. Вибачте пане! Я піду наставити самовар; зараз буде чай. Параско! (*виходать*).

Старшина: Ви дуже боялися Українців, панно Льолю?

Льоля: Так, боялась.

Старшина: Чомуж?

Льоля: Бо казали, що ви всіх убиваете, мордуете, мучите.

Старшина: Алеж ні! Противно! Ми бажаемо заключити з польськими женщинами найтіснійщу федерацію! Ми їх мучимо, так, але мука та досить приемна. Ну, кажіть, ви боїтесь мене, чи ні?

Льоля: Я... я... ні...

Старшина: А чомуж ви так нахмарили свое чоло, свої прекрасні очі? Вам не до лиця понурий вираз очей, виглядаете, як дитина, котру в животику болить.

Льоля: Я... я... ну... ні...

Старшина: А чомуж хмуритесь!

Льоля: Бо... бо мене вчила в ґімназії учителька, що говорити з ворогом, це... це національна зрада... так, зрада.

Старшина: Ех, дурні шовіністичні гуски ті учительки. А я вам кажу, що життя не слухае приказів учительок патріоток. Народи можуть ще десять літ боротись, а молодіж буде любитись. Польки з Українцями і на відворот, а якже! Любов висша патріотичних параґрафів, вона не повинуеться приказам диплоьматів. Уста Ляшки так само солодкі, як уста Українки, а якже!

Льоля. Ах... що ви... ви...

Старшина: Та бігме правду кажу! Я цілував вже Жидівок, Ляшок, Італійок, Мадярок — і всі однаково смакують! Над Пявою ми били Італійців, а їхніх жінок цілували. В Карпатах били Москалі нас, а наших жінок цілували; ну, тепер ми боремося з Поляками, а Польок — будемо цілувати.

Льоля: Овва! Не знати, чи котра Полька схоче?

Старшина: Схоче, схоче. Кожна дівка хоче, лиш треба уміти дібратись до її серця, а від серця дальше...

Льоля: Алеж, пане!...

Старшина: Ну, вибачте, але ми військові, ми люде прості, ми просто з моста!

ЯВА VI.

Корніцька: Ах, як я змучилась біля самовару; зараз чай буде. Подумайте: Моя служниця, як побачила Українців, то прямо трохи з ума не зійшла. От, глянь, Льолю, до вікна. Параска ходить по вулиці попід боки з якимсь вояком.

Старшина: (*глядить у вікно*) Та це мій чура! Ге, ге, молодець!

Корніцька: Може тобі, Льолю, скучно, або може не хочеш бути в кімнаті з паном старшиною, то іди до кухні, а я буду тут сама.

Льоля: Ні, ні, мамо. Ідіть ви до кухні. Я... буду тут...

Корніцька: Ах, Льолю, яка ти непослушна! Я прошу тебе: іди до кухні!

Льоля: Алеж я не вмію варити.

Корніцька: Іди учитися, навчишся!

Льоля: Ая... мені буде там скучно!

(*Виходить*).

Корніцька: Що це з вас за чародій? Перед годиною боялась вас, ненавиділа, а тепер і з хати не хоче вийти!

Старшина: Та який там чародій?

Корніцька: Вона, моя Льоля, дуже боязка, ніжна, боїться всего; вона ще диття. Я не знаю, що ви з нею могли говорити... з дитиною?

Старшина: Я... я нічо не говорив... От так собі.. про ґімназію, погоду...

Корніцька: Певно, певно, для розмови вам потрібно вже людини зрілої, з досвідом життєвим... Мій небіжчик муж — царство йому небесне...

Старшина: Що? Ви вдовиця? Ах, як мені вас жалко! Давно?

Корніцька: (*з плачем*) Ой, недавно... минув рік в зимі, як я нещасна повдовіла.

Старшина: Бідні Ви, нещасні! (*гладить її руку*) Ой, добродійко, вам так до лиця з тим смутком! Ах, ви прекрасні!

Корніцька: Ах, ви жартуєте! Мені не до жартів! Подумайте! Маю трийцять два роки і вже вдова. Нещасна, самітна, як сирітка.

Старшина: Ах, плачте, плачте ще, вам так прекрасно, — ви повинні все плакати, — плачте ще!

Корніцька: Ах, я вже виплакала свої очі.

Старшина: То нічо.. плачте ще... бігме, ви... ви як Мадонна.. плачте!

Корніцька: Вже... вже більше не можу!

Старшина: Не можете? А впрочім пощо плакати? Не журіться! Один умер, буде другий; у нас богато гарних хлопців! А може ви не любите Українців?

Корніцька: Ах, що ви? Мій муж був Українець. А я люблю всіх людей, до політики не мішаюсь.

Старшина: Ну і гаразд! (*ходить по кімнаті*). Лиш не турбуйтесь, шкода молодих літ; ви повинні користати з життя!

Корніцька: Ах, пішло моє життя, моє щастя, як лист за водою. Старість іде, нікому я непотрібна.

Старшина: Та що це ви Лазаря співаєте? Ах, але ви... ви... ну... ви прекрасні... ви ще мусите бути щасливі... Бідні ви! Ви рішучо повинні вийти заміж і то за військового!

Корніцька: Ах, шкода слів! Військові, це зрадливий народ! Полюбить день і покине.

Старшина: Але що ви! Ви не розумієте психіки вояка, причин його зрадливости; не розумієте психольоґії, так сказать, военної любови. Кожний з нас думає так: Може я завтра згину, то нехай жию хоч з размахом сьогодні. Лови момент! От, наша заповідь! Але війна вже кінчиться і ми, втомлені війною, думаємо про сімейне гніздо, про сталість.

Корніцька: Де вже мені старій вдові до військових!

Старшина: Ах, Боже! Яка ріжниця між вдовою а панною? Бігме, дуже мала ріжниця, дуже мала!

Мені вас жалко! Я розумію, як це прикро зневіритись, не бачити перед собою чогось ясного, гарного. Так, живеться тільки раз!

Корніцька: Ах, раз...

Старшина: І молодість не поверне другий раз; промине і не вернеться!

Корніцька: Не вернеться!

Старшина: Ви... ви повинні ловити момент; мені вас так жалко! (*цілує руку*).

Корніцька: (*вириває руку*) Ах, що ви?

Старшина: Нічо... я так із співчуття... з жалю...

Корніцька: Лише з жалю! Я не хочу жалю! мене понижує співчуття! я... я...

Старшина: Ні, ні! Я з любови. Ах, пані, я люблю вас! (*цілує її в уста*).

Корніцька: (*не опираючись*) Ах, що ви.., що ви зі мною... Я не можу вам опертися! Я люблю вас! Ви... ви... чорт... Ах, хтось іде! (*Голос Льолі: Мамо!*)

Корніцька: Ах, я мушу йти!

Старшина: Алеж я хочу з вами поговорити!

Корніцька: Будьте вечером о семій годині в саді, біля криниці.

Старшина: Сема година? Буду!

Корніцька: І я.. я буду... мій... мій...

(*Цілує його і відходить*).

Старшина: (*сам*) Ага! вона буде моя... Але що з молодою? що з дочкою? І цеї жаль, і тої шкода. Нічо! Можна і обі нараз. Чудесно! Мати і дочка! Мій клич: Лови момент!

ЯВА VII.

(*Входить Льоля.*)

Льоля: Ах, як я зігрілася в кухні!

Старшина: Виглядаете, як рожа, як півонія!

Льоля: Ах, ви жартуєте! Вибачте, що я вас турбую, але у нас лиш один цей покоїк, а в кухні я не можу сидіти.

Старшина: Нічо. Можете тут сидіти цілий день, цілу ніч! А вже не боїтесь мене?

Льоля: Так, я вже не так боюся.

(*Чути спів.*)

Старшина: Чуєте, як гарно співають мої козаки?

Льоля: Так, дуже гарно! Навіть наші так не співали, дивно!

Старшина: Ваші знають лише „husia-siusia“ і про Маньку Прищ.

Льоля: А ви.. ви вмієте співати?

Старшина: Так, я співаю.

Льоля: Ану, заспівайте щонебудь!

Старшина: Добре! (*співає: „Їхав Стрілець“.*)

Льоля: Ах, як гарно! Мені так жаль того стрільця, що ішов на війноньку! Ах, пощо люде убивають себе? Які люде недобрі!

Старшина: Так... Ні, люде не є злі; вони дурні!

Льоля: Заспівайте ще. У вас такий ніжний голос, у вас так дивно смутні очі, як ви співаєте... Скажіть... у вас є дівчина? Ви покинули кого?

Старшина: Я? Ні! Бігме, що ні! Я сам один на світі, як палець.

Льоля: І я також самотна. Як билина в полі! Мені так сумно!

Старшина: Що? Ви самотні? Така гарна, чудна, молода, і самотна? Ви повинні залюбитися!

Льоля: Та в кім? Ви прогнали наших хлопців.

Старшина: Що ваших? Ми також ваші! Любов є інтернаціональна, як соціялізм, як холера, як чума

Льоля: Ех, чого будемо тут сидіти? Ходімо в сад!

Старшина: Ходім! (*виходять.*)

ЯВА VIII.

(*Іван вносить валізу. За ним Параска.*)

Іван: Де положити? Га? Де?

Параска: Тут, тут! Ах, бідний! як ви втомилися! Як мені жалко!

Іван: Да! Да! При войську не то, що в цивілю! От, нині я сорок верств пройшов, в бою був, а цивіль що? Ех, а ті дівки не повинні на цивіля і глянути,

бо як хто не в силі воювати, то не в силі і любить! Ая! Бо хто не є тавґліх до воська, то не є тавґліх і до дівки.

Параска: Ех, я так не люблю цивілів.

Іван: (*сідає на фотель*) А, нарешті спочину. Сядь собі коло мене, Парасю!

Параска: Ай, та перший раз вас бачу, тай вже сідати?

Іван: Та що? Ми вояки мусимо всьо скоро робити. Ми не можемо більше сидіти з дівкою як раз. Раз посидів, раз поцілував, раз виспався і далі ходом руш! Що село, то дівчина. От, сідай, не показуй комедії. Я знаю, що ти любиш хлопців!

(*Параня сідає.*)

Іван: А ти тішишся, що ми нагнали ворога?

Параска: Ой, я так рада, мало із шкіри не вискочу.

Іван: Ну, то поцілуй мене! Всі дівки повинні нині цілувати всіх Українців. Псякров-баби сидять дома, а ми воюємо; то най хоч цілують за дурно всіх! Давай писка! (*цілуються.*)

ЯВА IX.

(*Старшина і Льоля входять непостережно.*)

Старшина: А ти тут, Іване? Нічо! Славний з тебе хлопець! Але, як ти смів в моїй кімнаті цілуватись?!

Іван: Я мельдую послушно, що тепер свобода... українська фестпубліка... то всьо можна, всі рівні...

Старшина: Ну, ну, іди, ти більшовику!

Іван: Ая, я був в більшовиків; там всі офіцири і козаки разом...

(*Виходить з Параскою.*)

(*Входить Корніцька. Вносить вино, закуски...*)

Корніцька: Пане старшина! Ви певно втомлені, голодні, може б ми так повечерали Сідайте, будьте ласка.

(*Сідають*)

Корніцька: (*наливає вино, підносить тоаст:*) Випиймо першу чарку за скорий мир і за згоду між братніми народами!

Старшина: Віват! За мир, за згоду всіх народів. Віват! (*пють.*)

Льоля: Якто якось дивно діється на світі: Ще не давно ми боялись вас, а тепер сидимо разом при столі...

Старшина: Га! Часи зміняются!

Корніцька: Випиймо вдруге! За любов між молодю всіх народів!

Льоля: І за кохання!

Корніцька: Алеж Льолю!

Льоля: Алеж мамо!

Старшина: А можеб ми так заспівали дещо при чарочці?

Корніцька і Льоля: Заспіваймо щось веселого, вільного, любовного!

(*Приносять чарки і співають стоячи:*)

Военна любов.

(на мотив: Ой там в небі не дають горілки).

Хоч усюди смуток і страдання,
Хоч по полі ллеться людська кров!
Ми запиймо вольнеє кохання,
Хай цвіте военная любов,
Хоч по полі ллеться людська кров,
Хай живе военная любов!

*
* *

Хай у полі грають скрізь гармати,
Хай палає світ у боротьбі,
Ми будемо вас любить, кохати,
Годі вам томитись у журбі...
Хоч по полі ллеться людська кров,
Хай цвите военная любов...

(*Сідають*).

Корніцька: Ах, як чудесно, як весело! Музики хочеться мені... танців... забави... Льоля! Бери мандоліну! Заграй „Военну любов“! А ми з паном старшиною затанцюєм!

Старшина: Гаразд! затанцюєм! (*Льля грає на мандоліні „Военну любов“ а старшина з Корнькою танцюють під такт музики в сумерках. Підчас іцанцю Корніцька і старшина співають: „Военна любов“)т.*

Корніцька: *(скінчивши танець)* Ну! Годі! Ох як я втомилася! Подождіть! Я зараз принесу з кухні ще дещо до вечері! Льолю! Забавляй пана старшину!

Льоля: Я дуже радо!

(Корніцька виходить до кухні.)

Старшина: Ну, і гарно у вас гарно! Це прямо місце для залюбленних. Як гарно вулоб іти вечером з гарною дівчиною по саду, співати, цілувати... Скажіть, ви вже любили кого? Цілували кого в тому саді?

Льоля: Я... я ні... Мамця казала, що я за молода для любови. Я маю вже 15 років. А Зося з „Пана Тадеуша“ мала також 15 років.

Старшина: Так. Але тут нема Тадеуша. Впрочім це цікавійше полюбити ворога, ніж свойого: більше романтично, поетично... Ви знаете „Тараса Бульбу“, як там Ляшка полюбила козака?

Льоля: Ах, знаю; це цікаво: любити ворога. Любити і ненавидіти... Ах, як це гарно, так як в повісти... Я би собі записала в дневнику... Як би ви... Ах, ні... що... що це я? Ах, не дивіться на мене тими очима!

Старшина: Чому? *(бере її за руку)* Може у мене погані очі?

Льоля: Ні, вони гарні, як море... У наших немае таких гарних очей.

Старшина: І ваші не уміють так любити, як наші! А наші цілують так горячо... так палко!

(Цілує).

ЯВА X.

Корніцька: *(в дверях)* Льолю! Що ти? Тиж так ненавиділа Українців? У тобі шляхоцька кров?

Льоля: Ах, мамо, я невинна! Він каже, що любов е інтернаціональна, так як чума, як холера.

Корніцька: Ну, я дочці не дивуюсь. Але ви, пане старшино... як так можна?

Старшина: Так, так! Я дійсно попав в погану колізію! Не знаю, як вибристи з того. Це гірше, ніж більшовицькому і польському огні.

(*Гарматний стріл.*)

Всі: Що це?

Старшина: Стріляють! Знова бій!

ЯВА XI.

(*Вбігає Іван, за ним Параска.*)

Іван: Пане старшина! Ворог наступає! Пан сотник дав приказ іти до протинаступу. Вже трублять „збірку“.

(*Чути трубку і стріли.*)

Старшина: От — конфлікт розвязаний! Життя розвязує все. Іване! Пакуй мої річи! Давай шаблюку, револьвер! (*оглядається, чути стріли*) Пращайте! Треба все прощати тим, що ідуть у бій. Яж казав щиро: Нам воякам не вільно довго любити. Пращайте!

(*Виходить. Стріли втихають. Чути трубку і пісню: „Ой видно село“.*)

Корніцька: Пішов.. Ось така воєнна любов!

Льоля: (*глядить до вікна*) Так, так! Воєнна любов!

Параска: (*крізь сльози*) Так, так! Воєнна любов

(*Спів не втихає*).

ЗАВІСА.

„Театральне Мистецтво“

місячник театру і сцени.

Виходить що місяця з літер. додатком „Театральна Бібліотека“.

Передплата до кінця 1922 р. (I річник) 1600 Мп.

Нові передплатники одержують всі вийшовші числа.

Досі вийшли такі додатки до „Театр. Мистецтва“:

До ч. 1. — *Чехова:* „Медвідь“, шутка на 1 дію.
До ч. 2. — *Степняка:* „Ніч під Івана Купала“.
До ч. 3. — *Гриневича:* „Сатирично-гумор. Монольоґи“ для сцени.
До ч. 4. — *Білібіна*: „Дракони“, жарт на 1 дію.

Вийдуть ще такі театр. пеcи, як додатки до „Театрального Мистецтва“:

До ч. 5. — *Гоголя:* „Ніч під Різдво“.
До ч. 6. — *Самійленка*: „У Гайхан Бея“.
До ч. 7. — *Білібіна*: „Її недуга“.
До ч. 8. — *Гриневича:* „Монольоґи“, часть II.

Адреса Редакції: „ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО“ Львів, Куркова 10.

З друкарні Ставропиґійського Інституту
під управою Ю. Сидорака.

Театральна Бібліотека „РУСАЛКИ“

під редакцією Григорія ГАНУЛЯКА

ЛЬВІВ, КУРКОВА 10,

випустила досі слідуючі театральні пєси:

1) Гр. Марусин: „Хоч раз його правда“, шутка на 1 дію, другий наклад, дієвих осіб 5. 24 стор. . . . . . 80 М.
2) Д. К.: „Неповелося“, фарса на 1 дію зі співами і танцями; дієвих осіб 3. 16 стор. 80 „
3) Ле-ле: „Перший голова Ревкому“, фарса на 1 дію зі співами, дієвих осіб 7. 20 стор. . . . . . 80 „
4) Ле-ле: „Після равту“, фарса на 1 дію зі співами. Дієвих осіб 6. 24 стор. . . 80 „
5) О. Бабій: „Воєнна любов“, жарт на 1 дію зі співами; дієвих осіб 5. 16 ст. (друге вид.) 100 „
6) І. Сурґучев: „Осінні скрипки“, драма на 5 дій, переклад Й. Стадника . . 200 „
7) Микола Айдарів; І. „Фіцлі-Пуцлі“, жарт сценічн. на 1 дію; ІІ. Побрехенька про 3 ловців, 20 стор. . . . . 80 „
8) А. гр. Фредро: „Які хорі, — такі доктори“, комедія на 1 дію в перекладі Й Стадника, 2 і пів арк. друку . . 160 „
9) Леонід Андреєв: „Життя Людини“ (Жизнь Человѣка“), драма, в перекладі Федора Дудка, 8 арк друку . . 350 „
10) Й. Стадник: „Він не заздрісний“, жарт на 1 дію, 2 арк. друку . . 120 „
11) А. П. Чехов: „Медвідь“, шутка на 1 дію . 80 „
12) М. Старицький-М. Степняк: „Ніч під Івана Купала“, 1 дія . . . . . 80 „
13) Ф. Гриневич: „Сатирично-гумористичні monoльоґи для сцени, ч. І. 120 „
14) В. В. Білібін: „Дракони“. жарт на 1 дію . 80 „
15) М. Степняк: „Ніч під Різдво“, сцен. карт. 100 „
